

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie **D. M.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 października 2023 r.
wniosku obrońcy

o zasądzenie kosztów obrony w postępowaniu kasacyjnym,
na podstawie art. 626 § 2 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., art. 22³ ust. 2 ustawy z 6
lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2022, poz. 1166)

postanowił

**zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. P. L. – Kancelaria w
S., 886,06 zł (osiemset osiemdziesiąt sześć 6/100), w tym podatek
Vat, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji
w sprawie.**

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie, Sąd Najwyższy postanowieniem z 19 września 2023 r., oddalił jako oczywiście bezzasadną kasację wniesioną przez obrońcę z urzędu D. M. (k. 27 akta SN). Obrońca r. pr. P. L., 2 października 2023 r., złożył wniosek o przyznanie wynagrodzenia z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu temu skazanemu, gdyż koszty te nie zostały pokryte w części, ani w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest zasadny.

Zgodnie z art. 626 § 2 k.p.k. jeśli w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie nie zamieszczono rozstrzygnięcia o kosztach, jak również gdy zachodzi

konieczność dodatkowego ustalenia ich wysokości lub rozstrzygnięcia o kosztach postępowania wykonawczego, orzeczenie w tym przedmiocie wydaje odpowiednio sąd pierwszej instancji, sąd odwoławczy, a w zakresie dodatkowego ustalenia wysokości kosztów także referendarz sądowy właściwego sądu. Przepis ten znajduje zastosowanie w postępowaniu kasacyjnym w związku z wyraźnym odesłaniem przez art. 637a k.p.k.

Zgodnie natomiast z treścią art. 22³ ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2022, poz. 1166) koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa. W tym stanie rzeczy, skoro ustanowiony z urzędu r. pr. P. L. sporządził i wniósł w imieniu D. M. kasację, koszty tej czynności nie zostały pokryte, zaś w powołanym wyżej piśmie został zawarty wniosek o ich zasądzenie, należało go uwzględnić, ustalając wysokość wynagrodzenia według § 11 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2023, poz. 1935), powiększoną o stawkę Vat wynikającą natomiast z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2019, poz. 68).

Należy odnotować, że wysokość wynagrodzenia obrońcy w niniejszej sprawie została ustalona na podstawie wskazanego wyżej rozporządzenia z tego powodu, że wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2023 r., sygn. SK 53/22 (Dz. U. 2023, poz. 846), art. 4 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, z dniem 4 maja 2023 r. częściowo został uznany za niezgodny z przepisami Konstytucji RP. Zgodnie z tym wyrokiem wymieniony wyżej przepis utracił moc w zakresie, w jakim przewiduje wysokość opłaty stanowiącej koszty nieopłaconej pomocy prawnej ponoszonej przez Skarb Państwa udzielonej przez radcę prawnego z urzędu w wysokości niższej niż stawka minimalna opłat za czynności radców prawnych określonych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265, ze zm.), wydanym na podstawie art. 22⁵ ust. 2 i 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach

prawnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1166), dotyczącym stawek minimalnych w sprawach prowadzonych z wyboru. Z tego powodu podstawą ustalenia wynagrodzenia obrońcy w sprawie były przepisy rozporządzenia z 22 października 2015 r. z uwzględnieniem art. 4 ust. 3 rozporządzenia z 3 października 2016 r.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[SOP]

[ał]